

ŻYĆ EWANGELIA

IV NIEDZ. ADWENTU, *C* Łk 1,39-45* 23.12.2018

W tym czasie Maryja wybrała się i poszła z pośpiechem w góry do pewnego miasta w ziemi Judy. Weszła do domu Zachariasza i pozdrowiła Elżbietę. Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej tonie, a duch Święty napełnił Elżbietę. Wydała ona głośny okrzyk i powiedziała: «Błogosławiona jesteś między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona. a skądże mi to, że Matka mojego Pana przychodzi do mnie? Oto bowiem, skoro głos Twego pozdrowienia zabrzmiał w moich uszach, poruszyło się z radości dzieciątko w moim tonie. Błogosławiona jest, która uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Jej od Pana».

Maryja wchodząc do domu Elżbiety wnosi tam obecność samego Boga. Mały Jan Chrzciciel tańcząc w tonie swojej matki, tak jak kiedyś Dawid tańczył przed Arką Przymierza. Tu jest obecna Nowa Arka, w której nie ukrywają się kamienne tablice Prawa i manna z pustyni, lecz Żywe Słowo Boga. Obecność Maryi jest darem dla Elżbiety, darem, który wypełnia ją Duchem Świętym i radością. Równocześnie Maryja, dając, sama jest obdarowywana. Stając przed Elżbietą słyszy z jej ust słowa: „Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana. To zdanie upewnia ją w tym, że spotkanie z aniołem nie było tylko pobożnym snem. Pan rzeczywiście przyszedł do niej tego dnia. Zostanie Matką Boga.

ZADANIE NA TYDZIEŃ:

Do przemyślenia: Czym dla mnie jest opis spotkania tych dwóch kobiet: Maryi i Elżbiety? Czy zdaję sobie sprawę z religijnego wymiaru tego spotkania?

Do wykonania: Postaram się głębiej wniknąć w tajemnicę Nawiedzenia. Będę także pamiętał o starym polskim powiedzeniu: „Gość w dom – Bóg w dom”.

W KALENDARZU LITURGICZNYM:

25.12 (wtorek) UROCZYSTOŚĆ NARODZENIA PAŃSKIEGO

Jakie są najważniejsze prawdy, które powinny nam towarzyszyć podczas Świąt?

Bóg się przybliżył. Jest wśród nas. Jest człowiekiem. Narodził się w Betlejem. Leży w żłobku, ponieważ nie było dla Niego miejsca w gospodzie. Jego imię: Jezus! Jego posłannictwo: Chrystus! Jest Wysłannikiem wielkiej Rady, „Przedziwnym Doradcą” (Iz 9, 5), a my tak często jesteśmy niezdecydowani i nasze rady nie przynoszą oczekiwanych owoców. Chociaż dwa tysiące lat dzieli nas od Jego narodzenia, On jest zawsze przed nami i zawsze nas wyprzedza. Powinniśmy „biec za Nim” i starać się „dojść do Niego”. Jest naszym Pokojem! Pokojem ludzi! Pokojem dla ludzi Jego upodobania (Łk 2, 14). Bóg upodobał sobie w człowieku dla Chrystusa. Człowiek nie może tego niszczyć, nie wolno tego lekceważyć, nie wolno tego nienawidzić! (św. Jan Paweł II).

26.12 (środa) Święto św. Szczepana, pierwszego męczennika

Szczepan, jak wszyscy pierwsi chrześcijanie, z pochodzenia był Żydem. Był zwierzchnikiem grupy nazywanej hellenistami. Szczepan, odcinając chrystianizm od kultu jerozolimskiego, stworzył warunki do jego rozpowszechnienia. Pragnął zreformować judaizm poprzez powrót do jego korzeni (z wyjątkiem przykazań dotyczących świątyni i kultu ofiarnego). Zginął ok. 36 roku

ukamienowany przez miejscową społeczność żydowską w Jerozolimie. Występuje w Dziejach Apostolskich jako pierwszy z siedmiu diakonów pomagających apostołom Jezusa Chrystusa, obok Prochora, Filipa, Nikanora, Tymona, Parmenasa i Mikołaja prozelity (Dz 6, 2-5).

27.12 (czwartek) Święto św. Jana Apostoła i Ewangelisty

Jan był prorokiem, teologiem i mistykiem. Był synem Zebedeusza i Salome, młodszym bratem Jakuba Starszego. Jan pracował jako rybak. O jego zamożności świadczy fakt, że miał własną łódź i sieci. Niektórzy sądzą, że dostarczał ryby na stół arcykapłana – dzięki temu być może mógł wprowadzić Piotra na podwórze arcykapłana po aresztowaniu Jezusa. Ewangelia odnotowuje obecność Jana podczas Przemienienia na Górze Tabor, przy wskrzeszeniu córki Jaira oraz w czasie konania i aresztowania Jezusa w Ogrodzie Oliwnym. W Dziejach Apostolskich św. Jan występuje jako nieodłączny towarzysz św. Piotra. Obaj idą do świątyni żydowskiej na modlitwę i dokonują u jej wejścia cudu uzdrowienia paralytyka. Jan przebywał przez wiele lat w Jerozolimie, potem w Samarii, następnie w Efezie. Tam też napisał Ewangelię i trzy listy apostołskie. Wynika z nich, że jako starzec kierował niektórymi gminami chrześcijańskimi w Małej Azji. Z Apokalipsy natomiast dowiadujemy się, że były to: Efez, Smyrna, Pergamon, Tiatyra, Sardes, Filadelfia i Laodycea.

28.12 (piątek) Święto świętych Młodzianków Męczenników

Zapis o męczeństwie dzieci betlejemskich znajduje się w Ewangeliach św. Mateusza. Kiedy król Herod dowiedział się od Mędrców ze Wschodu, że narodził się przepowiadany przez proroków król żydowski, przeraził się, że straci władzę, dlatego postanowił zabić nowo narodzonego Mesjasza. Tradycja chrześcijańska podkreśla, że choć dzieci z Betlejem nie zostały ochrzczone, jednak męczeństwo przyłączyło je do Chrystusa, dlatego mówi się, że otrzymały chrzest krwi. W historii chrześcijaństwa wielokrotnie zdarzało się, że ktoś, kto nie był jeszcze ochrzczone - np. katechumeni, przygotowujący się dopiero do przyjęcia sakramentów - ponosili śmierć męczeńską. O nich również mówi się, że otrzymali chrzest krwi.

WARTO WIEDZIEĆ

1. Oktawa uroczystości Narodzenia Pańskiego w obecnej formie kształtowała się przez wiele wieków. Pierwsze świadectwa o świętowaniu oktawy Bożego Narodzenia pochodzą z VI wieku, chociaż poszczególne święta znane były już wcześniej. Najstarszym z nich była uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi, obchodzona 1 stycznia, czyli na początku nowego roku kalendarzowego. W starożytnym Rzymie był to dzień pogańskiego święta, podczas którego witano nowy rok. Pogańskie świętowanie naznaczone było nieograniczoną rozwiązłością moralną i dlatego chrześcijanie na początku w tym dniu celebrowali liturgie pokutne i obchodzili dzień postu. W liturgii rzymskiej dzień ten dedykowano Maryi jako Matce Boga. Wzorowano się tutaj na liturgiach Kościoła Wschodniego, który dzień po Bożym Narodzeniu świętował tak zwane „gratulacje Matce Bożej”. W późniejszych wiekach 1 stycznia obchodzono święto obrzezania Jezusa. Odnowiony po Soborze Watykańskim II kalendarz rzymski przywrócił uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi. Teksty modlitw mszalnych ukazują Maryję jako Matkę Chrystusa i Kościoła, a Ewangelia mówi o obrzezaniu i nadaniu imienia Jezusowi.
2. W dniu św. Jana święci się wino, które podaje się wiernym do picia. Jest to bardzo stara tradycja Kościoła, sięgająca czasów średniowiecza. Związana jest z pewną legendą, według której św. Jan miał pobłogosławić kielich zatrutego wina. Wersje tego przekazu są różne. Jedna mówi, że to cesarz Domiścjan, który wezwał apostoła do Rzymu, by tam go zgładzić, podał mu kielich zatrutego wina. Św. Jan pobłogosławił go, a kielich się rozpadł. Dziś ta tradycja ma inną wymowę. Głównym przesłaniem Ewangelii według św. Jana jest miłość. Dlatego, gdy podaje się owo wino, mówi się „pij miłość św. Jana”. Bo wino – sięgając do biblijnych korzeni – oznacza szczęście, radość, ale również cierpienie i miłość. Czerwony, a taki był najczystszy jego kolor, to barwa miłości.